

Sláva, k obědu jsou lívance!

Honzíček sedí už u stolu a povidla z lívanců má až za ušima.

„Fousatej,“ řekne mu Helenka.

„Jakpak to mluvíš s bratříčkem?“ zeptá se Helenky maminka. Maminka se ptá, ale dá se na takovou otázku odpovědět?

Lepší je jíst lívance.

„Mami,“ řekne Helenka, „přivezli uhlí a ve sklepě se něco hýbalo.“

„Nemluv s plnou pusou,“ řekne maminka.

Helenka polkne a povídá znovu:

„Ve sklepě se něco hýbalo.“

„Co by se tam hýbalo,“ řekne maminka, „snad se kutálelo z hromady uhlí.“

Maminka umí všechno rychle vysvětlit.

„Potmě se tam kutálelo uhlí?“ diví se Helenka.

„Proč by se nemohlo potmě kutálet z hromady uhlí?“ odpoví maminka.

To je pravda. Proč by se potmě nemohlo kutálet z hromady uhlí.

„Fousatá,“ ukáže Honzíček na Helenku prstem.

Helenka má pod nosem povídkové vousy.

„Nezlobte,“ okřikne děti maminka.

„Já přece nezlobím,“ řekne Helenka.

„Učíš Honzíčka pěkné věci,“ kývá maminka hlavou. Kývá hlavou a maže lívanec povídky.

Kdepak uhlí, myslí si Helenka. Uhlí se samo nekutálí. Tam se hýbalo něco. Něco.

Ještě tenhle lívanec. A tamten. A tamhleten. A pak se půjde Helenka podívat ke sklepu. Ale nejdřív ještě tamhleten lívanec.

